

ЖУК-ГАДЗУЛЯ

Ембла Дикейд не могла належати до того ж виду, що і її батьки. Щось дивне сталося ще до її народження, жодних сумнівів. Можливо, генетична мутація. Або планети вишикувалися в один ряд, порушивши цим баланс космосу так, щоб Ембла стала не такою, як усі. Тільки це могло пояснити те, що дівчина опинилася в одній родині з іще трьома людьми, що мешкали на Стормюрвеен, 21-Б.

Її маму звали Карін, і їй платили за те, що вона читала лекції про мотивацію та радощі життя для представників малого та середнього бізнесу. Навіщо хтось за це платив, залишалося загадкою,

адже такі самі бесіди вона проводила безплатно для всіх, із ким розмовляла, хотіли вони того чи ні.

Її батько, Гельге, був високим і худорлявим фінансовим консультантом, що вдома завжди носив яскравий велосипедний одяг і засмаглим був цілий рік. Тато вважав, що всі повинні проводити час на свіжому повітрі, як він, особливо – ті, що не люблять бувати на свіжому повітрі. *Не буває поганої погоди, любив казати батько, тільки погані люди.*

Також у Ембли була сестра, на ім'я Малене, найгірша з-поміж них усіх. Малене була ідеальною на стільки, на скільки це можливо на початку десятого класу – найкраща в гандбольній команді, найвищі оцінки з усіх предметів, та ще й найвродливіша у школі. Через популярність у неї навіть з'явилися вороги. Малене цим пишалася, бо завжди повторювала, що ніхто не любить її більше за них.

Ембла і близько не була схожа на інших трьох Дикейдів. Хоч і прожила з ними майже тринадцять років, але не особливо цікавилася природою чи мотивуванням представників середнього бізнесу. Та й назвати її «популярною» язик не повернеться. Насправді в неї ніколи не було жоднісінького друга.

Гаразд, останнє таки не зовсім так. Протягом трьох чудових місяців перед літніми канікулами в її класі навчався Фернанда. Як дві краплі води (аж уявити складно), вони могли годинами обговорювати тексти старих рок-пісень, який бог найкращий у грецькій міфології і те, хто в класі помер би першим у «Королівській битві». Із Фернандою все було якось веселіше – й домашні завдання робити, й вечорами вештатися вулицями, й потай залазити в бібліотеку, щоб подивитися жахастик на великому екрані. Фернанда міцно притискала окуляри до свого гострого носа й шепотіла ту ж бридоту, що спадала на думку й Ембллі, після чого обидві, сидячи на задньому ряду, заливалися загадковим сміхом.

Однак в останній день початкової школи Фернанда прийшла з жахливою новиною. Вона переїжджає на північ Норвегії – пожити якийсь час із татом.

– Середня школа без тебе буде справжньою лажою, – сказала Ембла.

Їй хотілося розрюмсатися, однак вона ніколи не робила цього привселюдно.

Фернанда усміхнулася й опустила очі, мов вогники, що тільки й видно було чорну, гостру, мов

ніж, підводку для очей. Через неї вона здавалася значно старшою за інших семикласниць.

– Усе буде добре, ти впораєшся! Навіть краще, ніж собі думаєш, і не сумніваюся! Ембло, в тобі є щось особливе. Я завжди це знала.

Перед від'їздом вони обмінялися амулетами дружби (Фернандина ідея!) й пообіцяли ніколи не втрачати зв'язок.

Проте Ембла швидко помітила, як влітку повідомлення одна одній ставали дедалі коротшими й надходили дедалі рідше, а писати їх доводилося чимраз довше, аж доки тиждень тому вони закінчилися на «що робиш?», яке Фернанда досі не прочитала. Ембла не ображалася. Переїзд на нове місце ніколи не обходиться без нових клопотів. Та все ж думати про це все було боляче, тож цього літа вона намагалася уникати будь-яких роздумів.

На щастя, в Ембли знайшлося чимало захоплень, якими можна було зайняти розум. Не сказати, що вона досягала в них видатних результатів, проте перебування наодинці з гітарою та вправлення з рифами й акордами часто допомагало. Набір професійних олівців, який вона купила в червні, теж не припадав пилком. На стіні висіло

кілька темно-сірих малюнків, один похмуріший за інший. Метою цього проєкту було змусити Малене скорчити страшні гримаси й назвати її «психічно нестабільною». На початку свят вона навіть досягла в цьому певного успіху. Однак перший шок минувся, а разом із ним – і потяг до малювання.

Цього ранку Емблі кортіло зайняти вуха музикою, а очі – книгою, щоб якось відсторонитися від реального світу. На жаль, о 10:10 музику заглушили татові крики. Дівчина витягнула навушник, щоб зрозуміти, що взагалі коїться.

– ...спуститися сюди? Ми з мамою хочемо поговорити з тобою.

– А, зараз, – відповіла Ембла й хутко вистрибнула з ліжка.

За останній рік вона стала високою та вайлуватою; і, заправляючи брудне світле волосся за вуха, вкотре подумала собі, чи не перефарбуватися б у чорний. Здавалося, лишатися одиначкою, що всіх ненавидить, із чорним волоссям буде правильніше. Вона накинула худі, щоб, у разі чого, сховатися за капюшоном. Емблі на правду не надто хотілося перейматися чимось настільки поверхневим, як

зовнішній вигляд. Також вона знала, що батьківський суд точно не схвалив би її новий колір волосся.

Стіл на кухні вже був накритий, але при цьому нічого їстівного на ньому не стояло. Замість їжі й тарілок – усілякі *святкові дрібнички*. Ковпаки, пластикові стаканчики, блискітки, вимпельні стрічки з гарбузами й ненадуті зелені та чорні повітряні кульки.

Ембла здивовано глянула на батьків, що сиділи за столом з хитрими усмішками. У неї аж мороз поза шкірою пішов; що б це не було, їй воно не подобалося.

Врешті-решт тато розтулив рота:

– Сьогодні все ж таки – дуже особливий день.

– Хіба? – відповіла Ембла й кинула скептичний погляд на згорток ідко-зелених стрічок. – А я думала, Гелловін у жовтні.

– Середня школа, Ембло! – проголосила мама своїм завзятим лекційним голосом. Вона здійняла руки, і її дизайнерські браслети клацнули, наче рахівниця.

– Середня школа – це перехід від дитинства до дорослого життя, на лекціях я зазвичай називаю

це *місією переходу*. Значить, на вас чекає особлива місія, і ця місія – *зміни*. Зрозуміти, хто ти. Здобути нові інструменти, щоб долати все нові й нові виклики. Ти робитимеш помилки, тому важливо бути до цього готовою. Тільки ти можеш пройти цей шлях і глянути у вічі реальності.

Ембла нервово засунула одну руку в рукав худі й нічого не відповіла. Їй не до душі ці непрохані мотиваційні промови. Слово перейняв тато.

– Тож ми з мамою помізькували, й нам здається, що щось таки є у словах доктора Бродткорба. Треба тобі вилазити із своєї голови.

– За допомогою... соломинок?

– Прошу без шпильок, – відрубала мама, – ми подумали, що найправильнішим рішенням зараз буде влаштувати вечірку. Я знаю, що то трохи зашвидко, але послухай: ти ж можеш запрошувати нових друзів одразу, щойно з ними познайомившись. Тактовно, простолінійно, куєш залізо, поки гаряче. Відразу ж зарекомендуєш себе як альфасамиця, що здатна взяти зграю під контроль. Прямісінько як сестра! Ось, глянь, ми вже зробили запрошення, які відповідають твоїй чудесній особистості і всьому такому.